

— ясенъ е следващия. Спрѣлъ предъ вратата, азъ почувствувахъ: тукъ обитава Казимиръ Храбръ. И това предусѣщане бѣше повече отъ увѣреностъ. Посѣгнахъ къмъ вратата. Едно плахо почукване.

— Влѣзъ! — извика нѣкой отвѣтре на мѣстенъ говоръ.

Облада ме съмнение. Нѣколко мига — мъчителни и тежки — азъ стояхъ въ колебание, докато се повърнахъ и побѣгнахъ въ моята стая.

Но сега съмъ увѣренъ: Казимиръ Храбръ живѣе и пакъ е мой съквартирантъ.

Като изключимъ необикновеното въ началото на тая случка, въ последното нѣма нищо невъзможно.

16.

Всѣки день пристѣпвамъ до вратата му и все не смѣя да влѣза. Това не значи ново съмнение. Нито поменъ отъ това.

Въ нито единъ часъ на деня той не е самъ.

17.

Нѣкога азъ му казахъ: „има нѣщо по-ценно и смислено отъ твоитѣ смѣшни съчинителства“.

Днесъ той живѣе, за да пренебрегне отново Лао-Це.

Презъ малкъ отворъ на моята врата следя цѣлъ день хората, които го посещаватъ.

Той отминава пжтекиѣ къмъ луннобледата жена и затова сж виновни неговитѣ приятели.

Азъ ги мразя. Бихъ желалъ да имъ кажа да се пазятъ отъ менъ.